

Forhold krævede Anvendelsen af en vis Sum, for at opnaae et eller andet for Theatret vigtigt Niemed, saa vilde man ligesaa let kunne bevilge det attraaede Beløb ved at tilbagebetale Overskuddet af Statskassen, som vi efter det andet Forslag kunne sige: „vi bevilge det af Reservecassens“. Naar man siger til os: der er i det og det Aar indbetalt 2000 Rd. i Statskassen, i det andet Aar 1000 Rd., kort sagt i et vist Antal Aar er der betalt saa og saa mange Tusinder, nu have vi Brug for Pengene til det og det Niemed, maae vi anvende dem? saa troer jeg, at Sagen vil kunne afgjøres ligesaa let, som om Pengene laae i et eget Fond. Et saadant Fond kunde derimod have meget mislige Følger; efter den Maade, hvorpaa man i saadanne Tilfælde pleier at gaae frem, skulde det formodentlig have sin egen Bogholder og sin egen Kasserer og, naar der var gaaet nogen Tid, en Contrabogholder; men det undgaae vi Allsammen, naar vi intet Fond have. Alle disse specielle Fonds have ikke Meget paa sig; lad os derfor ikke fristes til Noget, som seer ud til at kunne være Noget, men som i Virkeligheden Intet er, og som kun bliver os en Byrde. Det hedder vel, at den foreslaaede Ordning vil være en Opmuntring for Theatret til Virksomhed og Sparommelighed, men det vil dog kun være Tilfældet, naar det fik Raadighed over Fondet, men det skal det jo efter Forslaget ikke have. Naar Theatret nu saaledes havde lagt sig en Capital op, kom til os med Begjæring om at maatte anvende den, s. Ex. til at kjøbe en udmærket Dandsfer eller Sangerinde, og vi ikke syntes om den Handel, saa vilde jo Theatrets Interessse strax være tabt for den Art Virksomhed; man vilde sige: hvad kan det hjælpe, at vi spare, naar vi dog ikke faae Lov til at anvende Overskuddet. Og lægger man Pengene hen til Theatret, saa have vi Exempler, som ikke ligge langt tilbage i Tiden, paa, at Theaterfondet, istedetfor at opbevares, circulerede i Verden; det sandtes slet ikke; det var gaaet bort. Man kan vel indvende herimod: ja, men nu vil man tage den Sag ganske anderledes, nu skal der blive ganske anderledes vogtet paa Kassen, men saa kommer Ministeriet i denne Henseende til Rigsdagen med Forlangende om en ny Bevilling

og siger: for at et saadant Tilsyn kan blive godt, kan det ikke gøres for Jugenting; det maa betales og betales høit, forat de Mænd, som have Tilsyn med Pengene, kunne være retsindige, thi lavt betalte Mænd kan man ikke stole paa, thi man troer kun paa den høit betalte Rettsindighed; det er ingen Gæde for vor Nation, men det er saa, vi høre det hver Dag: „Betalt høit, ellers kan Staten ikke faae retsindige Folk“. — At en saadan Afgjørelsesmaade af Sagen er uheldig, maa jeg idetmindste holde for, og jeg troer Mange med mig. Lad os derfor blive staaende ved det simple Forslag; lad os give de 50,000 Rd. i Tilskud, og forøvrigt blive ved at gaae frem paa den af Mindretallet foreslaaede Maade, indtil Regjeringen kan byde Theatret ud som enhver anden Entreprise, saa at det engang kan høre op at drives for Statens Regning. Jeg kan forstaae, at Theatret drives for Hofsets eller Civillistens Regning; da kunde man gaae frem paa samme Maade med det som med Blumisteriet; thi Theatrets Forhold i det Hele ere ikke af den Art, at de skulle afgjøres her i Thinget. Derimod kunne vi beslutte os til at give Theatret saa og saa Meget om Aaret, uden at behøve at strides, om Theatret er en Underviisningsanstalt eller ikke. Vi bør komme derhen, at vi ikke her skulle sidde og bestyre Theatret, og kunne vi her ikke lovgive om Enkeltighederne ved Theatret, saa kunne vi heller ikke troste os med, hvad der staaer i Anmærningen med fede Typer, at vi skulle disponere over det saakaldte Reservecassens, efterat Sagen er bragt for her. Lad os derfor være saa rundelige mod Theatret, som vi kunne, og det er derfor fra min Side en reen Formsag, naar det i Mindretallets Forslag hedder, at $\frac{1}{3}$ af Overskuddet skal indbetales i Statskassen. Naar man nu spørger mig: ja, men naar I ville, at slet Intet skal indbetales til Statskassen, men at hele Overskuddet skal gaae til Theatret og anvendes uden vor Medvirkning, hvorfor have I saa i Forslaget indført, at mindst den ene Trediedeel skal indbetales i Statskassen, saa svarer jeg: Grunden er ganske simpelt den, at hvad enten Reservecassens indrettes, som af Regjeringen foreslaaet eller ikke, vil det ikke være mange Aar, inden